

EXPRESSEN

Sommaridyllen förvandlades till mardröm

naturligtvis skapa problem när nya generationer skulle ta över. En illustration till detta får vi ur detta reportage av Expressens journalist Barbro Flodqvist (somm darboende på Dalarö) den 25 juli 1963.

Det här låter som en saga – en trist sådan – men det är faktiskt sant.

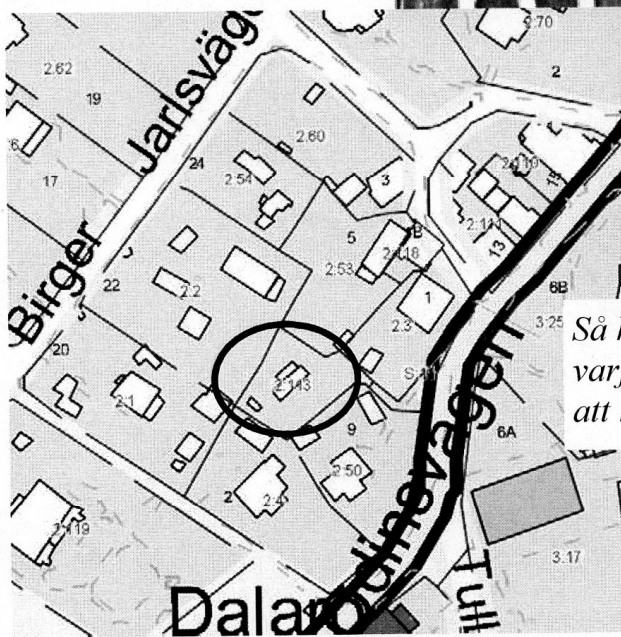
Det här är historien om ett 70-årigt par, som fick sin sommaridyll förvandlat till en mardröm.

För två veckor sedan kom Bror och Ellen Lundblad ut för att fira semester i sin stuga på Dalarö. De fick vända om igen. För de fanns ingen väg till tomten. Den var spärrad av ett rejält staket. Idag sitter de visserligen därute. En av grannarna har låtit dem klättra över ett staket de tre veckor som är kvar av semestern. Man har satt upp några stolar på var sin sida. Här måste de gamla klättra över varje gång de skall handla eller över huvud taget ta sig från stugan och in till samhället.

1945 köpte Ellen Lundblad tomten. Hon och hennes man hade då hyrt där tidigare i 9 år. Hos ena grannen hade de löfte att hämta vatten. Hos en annan granne hade de väg från tomten ner till stora allmänna vägen. Den första grannen frågade, om han fick stänga grinden till sin tomt. Jo, det gick ju bra. Man hade ju den andra vägen. I år har man ingen väg alls.

Den andra grannen har spärrat den med ett ordentligt staket. Han förbjuder varje passage. Och ändå smyger vägen fram utmed en häck på tomtens ena sida, långt från huset. Familjen Lundblad skulle inte utgöra något som helst

Kvarteret Kättingen, som ligger mellan och Odinsvägen, Dvärgbacken och Birger Jarlsvägen innehåller flerhundraårig bebyggelse. Förr fanns inte den stadsplanering som vi vant oss vid idag utan det gällde att komma överens mellan de inblandade parterna, ofta utan skriftlig dokumentation. Detta kunde

Så här får Ellen Lundblad klättra varje dag över en grannes tomt för att kunna gå och handla.

”störande moment” i sommarfröjden.

Faktum är alltså att Lundblads idag äger ett sommarnöje som

är helt värdelöst.

Och inte bara det. Båda har tagits hårt av vad som hänt. Ellen Lundblad har fått nervösa utslag. Hennes man säger. ”Jag vill inte komma ut hit mera.

Det är inte roligt att känna, att man går liksom på nåder till sitt eget ställe.

Men Ellen Lundblad tänker inte ge upp. När jag köpte tomten 1945 fick jag lagfart på den från Södertörns domsaga. Det kan väl aldrig vara lagligt att sälja en tomt och ett hus, som det inte går att komma till.

När tomten styckades, år 1881, fanns det TVÅ vägar. Nu finns det plötsligt ingen. Enligt papperen och tomtkartan har jag rätt till "en 9 fot bred väg längs stenvägen efter granntomten ner till landsvägen". Det är sannerligen inte den väg, jag nu får klättra varje dag för att handla vår mat. Den vägen har vänliga grannar ställt till förfogande i tre veckor. Och där kan man tala om, att genera. Den vägen går nämligen tätt förbi deras hus och sedan tvärs över tomten.

De två andra vägarna, som fanns tidigare, generar däremot ingen. De går utmed kanten av tomten, den ena mellan ett staket och en soptunna. Den andra utmed ena sidan av tomten, en sträcka på ca 15 meter. Ellen Lundblad har fått sina nerver förstörda av vägstriden. Men hon ger sig inte trots allt. Häromdagen ringde hon till Österhaninge kommun. När de fick höra om den avspärrade vägen sa

de:

"Det är olagligt. Vänd er till polisen".

När Expressen var på besök, fick vi smyga en olaglig väg över ett staket. Vi kom till ett underbart ställe. Blommorna prunkade runt stugan, en flik blått vatten tittade fram mellan husen. Men man hade svårt att komma från känslan att vara instängd. Den lilla idyllen var ingen idyll längre.

Det måste finnas någon myndighet, som är ansvarig för att en sådan här sak inte får existera.

Ellen Lundblad säger: "Man kan väl inte sälja en tomt och ett hus, som det inte finns någon väg till. Blir det inte en snabb ändring på det här olidliga förhållandet kommer jag inte att dra mig för en rättegång. Jag har både tomtkarta och andra papper, som visar att jag ärligt betalt alltsammans och har rätt till egentligen två vägar.

Ska man då vid fyllda 70 år behöva klänga över ett högt staket för att kunna ta sig ut och in? Och det löftet gäller ju för övrigt bara tre veckor. Sedan är vi helt utestängda från det, som ju i alla fall är vår köpta och betalda egendom.

Man har svårt att förstå, att något sådant kan existera år 1963.